fra Kommunen — en Kvindes næsten overmenneskelige Arbejde som Husmor, Mor, Sygeplejerske m. m.

Kvindens Plads er i Hjemmet!

Jeg føler mig med et hensat til Tilhørerlogen i første Kammer, lyttende til en klangfuld Mandsstemme, der *forkynder denne af ingen Kvinde — men af Sverriges Lovgivning — modsagde Sætning* og hører hvorledes Taleren applauderes af sine Kolleger.

„Andersen lovede at se efter Børnene, mens jeg løb herhen," siger en anden, „men jeg har ikke et Øjebliks Ro, naar jeg ved han er ene med dem. Han har ikke mere Forstand paa at passe Børn end en Flue. Fruen glemmer vel ikke Lise og Svend og Per og Greta — og lille Daga, vel?" Da hun kommer med den sidste Tilføjelse, er hun allerede ude af Entredøren for hurtigst muligt igen at indtage sin Plads i Hjemmet.

„Kunde Fruen ikke ogsaa hjælpe mig af med den lille ogsaa", beder en lille, mager og bleg Kone med en grim Hoste, „saa jeg kunde komme til at arbejde igen."

„Men den lille er jo kun 6 Uger, og De giver ham vel Bryst endnu?"

„Ja, det gør jeg; men det er saa trættende at høre „ham" skælde ud, fordi jeg ikke kan gaa paa Arbejde og hjælpe med at forsørge Børnene."

„Deres Mand forlanger vel ikke, at De skal gaa paa Fabriken, naar de har fem Børn, og det mindste kun er 6 Uger?"

„Jo, han synes, at det er uretfærdigt, at han skal slide for os allesammen. Og det er det jo ogsaa."

„Slider De da ikke hjemme for ham og Børnene?"

„Jo-o, men det regner man jo ikke."

„Nej, det regner man ikke for noget, selv om De slider og slæber og mister Ungdom og Helbred og ofte Deres sidste Blodsdraabe. Og det kommer aldrig til at regnes for noget, før Kvinderne faar politisk Stemmeret og derigennem kan forlange Respekt for dem selv og deres „Plads i Hjemmet." — De har vel læst de Smaablade, jeg gav Dem? Og vist Dem til Deres Mand, som jeg bad Dem?" (I Sverrig søger man fremkaldt en Erklæring fra hver enkelt Person, om hvorvidt Folket ønsker Kvinders Stemmeret indført.)

„Jo, og jeg vil ogsaa gerne skrive under."

„Synes Deres Mand ogsaa, at Kvinderne skal have Stemmeret?"

„Nej, nej. Han sagde, at Kvinderne skulde passe deres Hjem og deres Børn og ikke befatte sig med Politik, ganske som Herrerne i Rigsdagen siger."

„Og alligevel vil han have, at De skal gaa paa Fabrikken og derved forsømme deres Børn?"

„Ja, jeg ved ikke, hvorledes han faar de to Ting til at passe sammen; men hvis jeg spørger ham derom, svarer han blot, at det er noget, jeg ikke forstaar mig paa. Naa, bliver jeg saa nødt til at svare ham, at Fruen ikke kan tage den lille? Jeg vilde jo helst beholde ham — selv om jeg ogsaa maa døje mange haarde Ord for det."

Da hun skrev sit Navn paa Listen, kom der en Klat — det var en Glædestaare, der faldt paa Papiret, fremkaldt ved Tanken om, at hun fik Lov